

*Gospod, Bog vseмогоčni,
naklonjeno izpolni
svojo obljubo,
ki si nam jo dal,
da nas bo Sveti Duh,
ki prihaja,
pred svetom naredil
za pričevalce evangelija
našega Gospoda
Jezusa Kristusa.*

Binkošti obhajamo petdeset dni po veliki noči in se na ta dan spominjamo prihoda Svetega Duha in ustanovitve Cerkve (prim. Apd 2, 1–11; Jn 20,19–23). Z binkoštni zaključujemo velikonočni čas. Po binkoštih se nadaljuje navadno cerkveno leto, ki traja do konca cerkvenega leta oziroma do začetka adventnega časa. Liturgična barva med navadnim letom je zelena.

Binkoštni ponedeljek, praznik Marije, Matere Cerkve. Marija je po Jezusovem vnebohodu, skupaj z apostoli in ženami, molila v dvorani zadnje večerje in prosila za dar Svetega Duha. Tako je postala mati prve krščanske skupnosti in pozneje mati Cerkve.

Nedeljo Svete Trojice obhajamo na nedeljo po binkoštih. Na ta dan se posebej poglobljamo v skrivnost verske resnice o enem Bogu v treh osebah, ki so Oče, Sin in Sveti Duh (prim. KKC 249–256).

Praznik sv. Rešnjega telesa in krvi je določen glede na praznik velike noči oziroma binkošti in ga obhajamo na četrtek v drugem tednu po binkoštih. Na ta dan se posebej spominjamo Jezusove navzočnosti v zakramentu sv. Rešnjega telesa in krvi. Na praznik so v navadi procesije, s čimer verniki tudi navzven pokažemo svojo vero.

Devetdnevnice pred slovesnostmi

Devetdnevnica pomeni poglobljen molitveni čas, ki ima poseben namen. Prvo desetdnevno so doživeli Marija in apostoli. V dneh med vnebohodom in prihodom Svetega Duha. To je bila desetdnevna intenzivna molitev prve Cerkve. Pozneje so nastale desetdnevne, ki se obračajo na Jezusa, na priprošnjo Marije in svetnikov. Večkrat so ob teh molitvah opisane posebne božje obljube. V teh dneh je priložnost, da se, z mislijo iz dnevne Božje besede ali z motivom iz vsakdanjega življenja, notranje naravnamo za vsakodnevno poslušanje Gospodovih navdihov.

BINKOŠTI, 23.5. 7.00: živi in + farani 9.00: + Fanika ŠANTEJ + Marija SKALE 10.30: + starši Marija, Jože TUŠEK, Helena, Lojze HVALIČ, Jože TUŠEK
PONEDELJEK, 24.5., sv. Marija, mati Cerkve 7.00: +brat kapucin Franček HRASTNIK 10.30: sv. Mihael: za zdravje v družini in za zdravje covidnih bolnikov 19.00: + Marija MAČEK
TOREK, 25.5., sv. Gregor VII., papež 19.00: priprošnja Kraljici maja za vnuka in vnukinjo + Justina BALOH, 20. obl., mož Jože in vsi + iz družine BALOH za zdravje v družini
SREDA, 26.5., sv. Filip Neri, duhovnik 7.30: za zdravje v družini + Franciška ZALOKAR + Alojzij SLAPŠAK
ČETRTEK, 27.5., bl. Alojzij Grozde, mučenec 19.00: + Ana MESAREC, 30.dan + Stanislava FRECE + Jože HROVAT
PETEK, 28.5., sv. German Pariški, škof 7.30: + Danica MAČEK 19.00: + Avgust OGRINEC + Ana KRAJNC, zadušnica
SOBOTA, 29.5, sv. Maksim Emonski, škof, kvatre 19.00: + Jožica, Lojze BRATEC + Franc RAJH, 33. obl., in rajni iz družine RAJH
SVETA TROJICA, 30.5 7.00: živi in + farani 9.00: vsi živi in + zaposleni ZD Laško in Rim. Toplice + Martin KAJTNA, obl. 10.30: + Franciška, Viktor in Ivan ŽUNKOVIČ, starši in vsi iz družine KRALJ

Binkošti

Stopamo v teden neposredne priprave na škofovsko posvečenje novega celjskega škofa msgr. Maksimilijana Matjaža. V tem pomenljivem obdobju za našo škofijo se obračamo k Bogu v hvaležnosti za dar novega škofa in v molitvi, naj mu Sveti Duh podeli po posvečenju apostolsko zavzetost, modrost in odprtost, da bo lahko oče in pastir vsem vernim celjske škofije. Navežimo se na Božjo besedo binkoštnih nedelj.

Prvo berilo je še enkrat poročalo o hiši, kjer so se učenci zadrževali in pričakovali. Kaj točno pričakovati, verjetno niso vedeli, ker je bilo tako novo, da o tem človek še ni imel izkušnje. Vztrajali so skupaj v enodušni molitvi in čakali. Morda mešanih občutkov: strahu, kaj bo, veselja nad tem, da so Jezusa videli živega, se ga dotikali, ga poslušali, a znova se je od njih poslovil in šel v nebo (prim. Apd 1,8-11). Bili so preprosti ribiči. Tri leta so preživel ob Jezusu, gradili svoje načrte, ki so se dramatično sesuli v velikonočnem tridnevju. Nekateri so takrat zbežali, drugi ga tajili. V treh letih skupnega bivanja niso prav veliko napredovali (npr. Apd 1,6) v poznavanju Božjega obličja ljubezni. Imeli so nekaj vere, da so ostajali skupaj in pripravljali sprejem novemu Božjemu dogodku. Kako pa so pričakovali? Aktivno: z molitvijo in ohranjanjem skupnosti, s hranjenjem drug drugega z vero.

Prihod Svetega Duha je spremenilo človeka. Vsi pričakujoči so bili napolnjeni z Božjim Duhom. Na videz še vedno isti možje, dejansko pa spremenjeni: Duh prešinja njihovo naravo do zadnjega vlakna. Božji način bivanja (večen, občestven, darovanjski...) je postal način bivanja človeka. Zbrani v tisti hiši niso več zainteresirana skupina ob »Jezusovem liku«, temveč novo občestvo, Cerkev. In mi smo po krstu in birmi udje te iste Cerkve. Kar se dogaja posameznemu udu Cerkve, veselje ali stiska,

strah ali osvobojenost, vse to od tedaj naprej zadeva nebesa in zemljo. Nič ni več »zunaj«! Nihče ni več sam zase. Razen, če se zavestno odloči biti sam sebi zadosti, biti brez Boga, ne zasledovati sadov Duha. Pred to človekovo odločitvijo tudi Bog ostaja ponižen in čaka ter trka dalje.

Kadar pa izhajamo iz daru Svetega Duha, vsakič, ko kristjan naredi samo droben korak proti dejanju darovanja, Sveti Duh deluje v nas. Daritev pa vedno, poleg mene, vključuje še drugega. Kadar skrbim samo zase, za svoje udobje, tega ne imenujem daritev, obenem pa je izključeno tudi občestvo, drugi. Ta naša pripravljenost storiti dejanje za drugega, je naša odprtost življenju, ki nam ga Bog podarja. Je v tem novem, Božjem načinu bivanja za človeka kakšno veselje, osvoboditev? S tem kaj »profitiram« ali naj iztisnem iz tega propadljivega življenja njegov maksimum in potem raje potonem v nič, ko bi kazalo na zaton?

Verjetno bi bilo zelo klavrno, če bi bil smisel našega življenja po krstu in birmi obvezno oznanjevanje, da Jezus živi in daje svojega Duha in da je to Duh večnega življenja, miru, veselja, krotkosti, blagosti, potrpežljivosti... Sveti Duh nam da možnost, da živimo v svoji človeškosti kot sprejeti dar, ki ga zmoremo deliti z drugimi; včasih z velikim veseljem, ne da bi gledali na rane, včasih težje: kadar slutimo, da smo povabljeni deliti z nekom, ki nam je storil hudo, biti krotak z nekom, ki je z nami neizprosen... Deliti pomeni nekoliko umreti sebi, svojemu egoizmu, da bi bilo bratu ali sestri dobro. Življenje Svetega Duha tako vedno zaobjema vse naše izkušnje življenja: mešanico joka in smeja, bolečine in zdravja, slabotnosti in moči, poloma in vstajanja, sključenosti in vzravnosti – to je skrivnost življenja velike noči. Nobena izkušnja življenja v Svetem Duhu pa človeka ne uniči, temveč ga preraja. Celu telesna smrt ni več konec za vsakega, ki po življenju v Duhu ostaja v Kristusu, v občestvu Cerkve. Verjetno pa je ključ za sprejetje in izkušanje tega novega življenja Svetega

Duha vera. Brez vere v Boga, Cerkve in življenja, ki ga Duh daje njenim udom, ni mogoče govoriti o izkušnji tega življenja. Je kakor bi se postavil ven iz občestva in presojal, kakšno je vzdušje v njem – ni mogoče, če nisi del življenja tega občestva.

V teh dneh priprave na posvečenje novega škofa Maksimilijana smo znova kot učenci zbrani v molitvi zanj ter za vse naše občestvo, ki ga bomo skupaj živeli. **Škof gotovo ne prihaja z rešilnimi formulami, s katerimi bi rešil situacije, ki jih mi vidimo kot težavne.** Bo pa z nami, ko bomo skupaj iskali, kako pripraviti sprejem za Božjo besedo, obhajali zakramente, iskali, kako dati prostor molitvi, pogovoru, da bi v vsakdanu prepoznali, kakšno naj bo naše služenje. Če bomo ostali povezani v občestvu, se ne bomo utrudili, nas malodušje ne bo preplavljalo, temveč se bomo kot učenci lahko krepili z vero drug drugega, da smo sodelavci Božjega dela med nami. (pripravil Janez Kozinc)

V majskih številkah župnijskega lista nas, v pisani besedi, nagovarja laški rojak, letošnji zlatomašnik Jože Kužnik. Nagovoril nas bo še v prihodnji številki. V teh dneh se pripravljamo na škofovsko posvečenje. V juliju bosta v laški nadžupniji nova in zlata maša. Vprašajmo se, kaj nam ta praznovanja, po tolikih mesecih osamitve, želijo poudariti?

- Vse slovesnosti naj bodo predvsem duhovni dogodek Cerkve, na katero se tako kot slavljenci duhovno pripravljamo.

- Občestvenost, Cerkvenost, katerega kriterij so sadovi Duha, gradijo darovi vsakega posameznega uda občestva.

- Živeti občestvenost, krepiti Cerkev pomeni krepiti osebno molitev, poslušati Božjo besedo, dela ljubezni...

Bodimo povezani z zborom duhovnikov in vernim ljudstvom in slavja nam bodo pomagala prebroditi te trde čase.